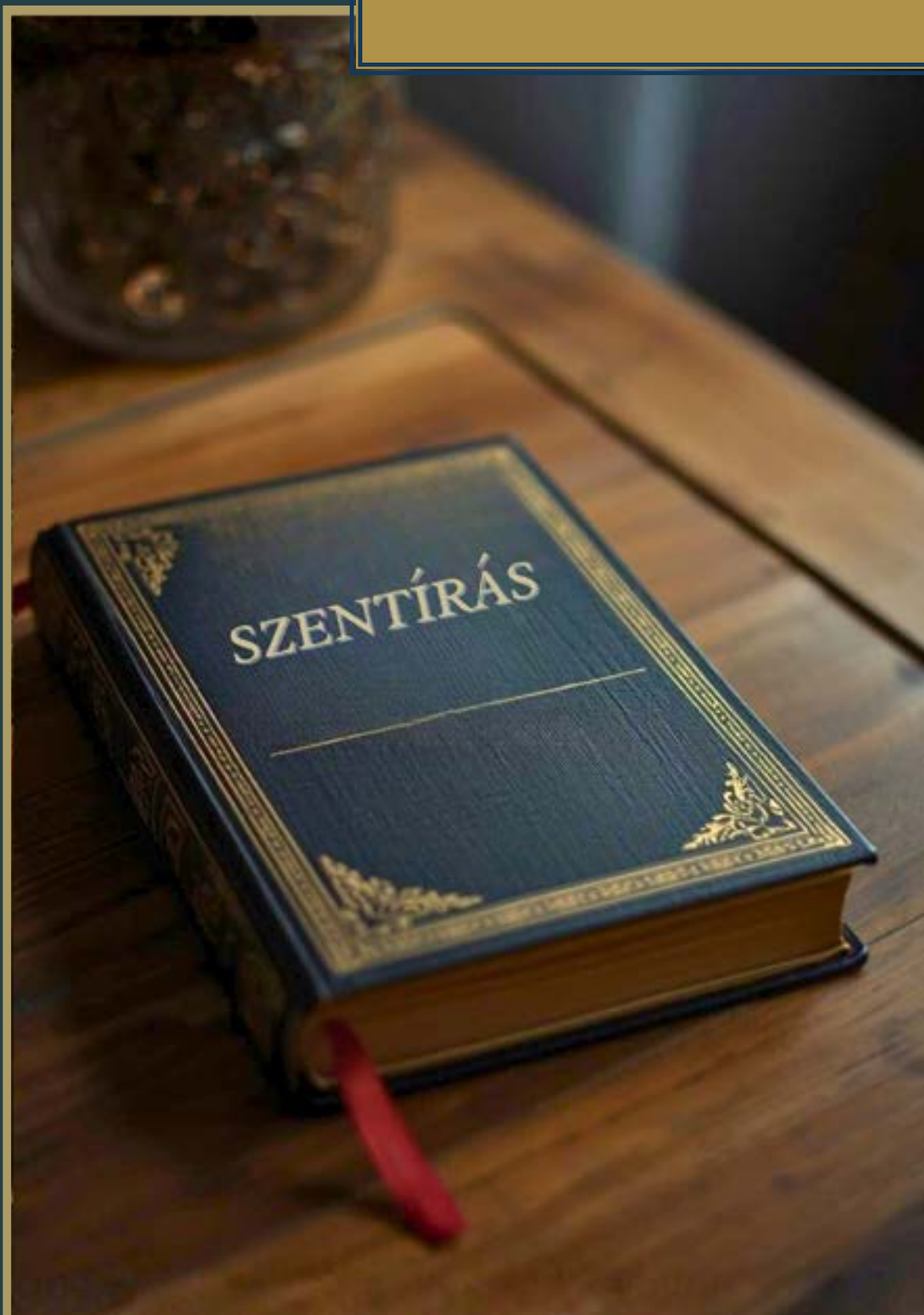

MAFINKA HÍRADÓ

2026. JANUÁR

„Akkor megnyitotta értelmüket,
hogy értsék az Írásokat.”

(Lukács 24,45)

Igen!

Isten igent mondott az emberre.

Ez az igen ott van a teremtésben, az élet ajándékában, és ott van minden új kezdetben is. Az évfordulók különleges alkalmak arra, hogy megálljunk egy pillanatra, körülnézzünk, és hálát adjunk ezért az isteni igenért – és azért is, hogy a Szentlélek segítségével mi magunk is újra és újra igent mondhatunk Istenre.

Hálát adunk mindazért, amit az elmúlt évben kaptunk, és hálát egymásért, az élő, sokszínű, szeretetteljes közösségért, amelynek részesei lehetünk. **Egy közösségért, amely az igenekből épül.**

Szívből köszönjük mindazok szolgálatát és jelenlétét, akik az elmúlt év során – sokszor csendben, a háttérben – igent mondtak a szolgálatra:

- a papokat elszállásolóknak és vendégül látóknak;
- a munkatársaknak, az énekeseknek és zenészeknek;
- a kávéházra sütőknek és minden más módon segítőknek;
- a hittant és kézműves foglalkozásokat tartóknak, és természetesen mindenkinek, akik alkalmainkon imával, figyelemmel és jelenléttel igent mondtak a meghívásra.

Ha az új év új lendületet ébreszt benned, és szívesen vennél részt aktívabban a közösség életében, **ez is egy új igen lehet.** Az szolgálat olyan válasz, amely gazdagítja a közösséget, és ajándékká válik mások számára.

Újságunk írásai is erről az igenről tanúskodnak. Gorove László tanítása abban segít, hogyan adhatjuk át életünket egyre teljesebben Istennek, hogyan válhatunk valóban Isten gyermekeivé. Mária nővér vallomása pedig arról beszél, miként találkozik Isten hívása és az ember vágya, és hogyan születik ebből az igenből hivatás.

Az előttünk álló évben új utak is nyílnak előttünk. **Elindítjuk a „Biblia egy év alatt” kezdeményezést** – mindazok számára, akik igent mondanak a Szentírás rendszeres olvasására. Januári lapszámunk ehhez szeretne társ lenni: az írások Isten ígéjének vasárnapjától a különböző szentírás-olvasási módokig segítenek rácsodálkozni a Biblia élő szavára. Ferenc pápa Aperuit illis apostoli levele új távlatot nyit az Írás megértésében, míg az Így olvasunk mi és a Biblia mindenkié személyes tapasztalatokon keresztül mutatják meg, hogyan válhat a Biblia mindennapi útitárs-sá. A gyermekek felé is szeretnénk továbbadni ezt az örömhírt mesével és játék ötletekkel: **Isten ma is szól hozzánk.**

Az új évben egy előadás- és beszélgetéssorozat is formálódik Hit és Tudomány témában – újabb meghívásként a közös gondolkodásra.

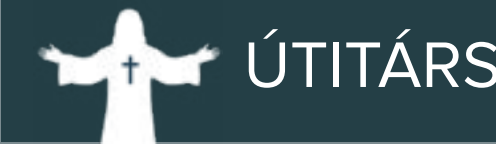
A tavaszi félév miséinek szolgálattevői már ismertek. Papjaink és februárban **Mohos Gábor püspök atya** is igent mondtak meghívásunkra – és végső soron arra az isteni hívásra, hogy együtt vezessenek bennünket közelebb Istenhez. Az alkalmakhoz kapcsolódva lelkigyakorlatok szervezését is tervezzük. Fogadjuk őket hálával, szeretettel és nyitott szívvel.

Az új év előttünk áll – tele meghívással.

Isten igent mondott ránk.

Legyen bátorságunk nekünk is igent mondani: a szolgálatra, a találkozásra, az útra, amely felé hív bennünket.

Áldott, örömteli, igenekben gazdag új évet kívánunk mindenkinek!

Mindazoknak, akik befogadták hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.

Fogadjátok szeretettel dr. Gorove László diakónus tanítását, amit január első vasárnapján haltottunk az Országúti Ferenceseknél.

Az új év egy nagyon fontos igével kezdődik:

„Akik pedig befogadták őt, azoknak **hatalmat adott**, hogy Isten gyermekeivé legyenek.” (János 1, 12 a)

Ez az ige nem azt mondja, hogy az ember automatikusan Isten gyermeke lesz, és nem is azt, hogy ez egy külső cím vagy vallásos állapot. Azt mondja: **Isten hatalmat, felhatalmazást ad** arra, hogy Isten gyermekei legyünk. Ez a hatalom nem emberi hatalom, nem jogi státusz, hanem Istentől kapott lehetőség és erő egy új életre.

De kik azok, akik ezt a hatalmat megkapják? Azok, akik **befogadják őt.** És itt rögtön fel kell tennünk a kérdést: Mit jelent befogadni Jézust?

Nem azt jelenti, hogy ha megkérdezik, hívő vagyok-e, akkor azt mondom, hogy igen. Nem azt jelenti, hogy imádságokat mondok el, vagy hogy vasárnap templomba járok. Ezek mind következmények lehetnek, de nem ez a befogadás lényege.

Jézust befogadni azt jelenti: **átadom neki az életemet.** Kimondom, hogy Uram, innentől kezdve **nem én parancsolok az életemben**, nem más emberek, nem a körülmények, hanem Te. Alárendelem magamat a Te szeretetednek és a Te hatalmadnak. Megnyitom a fületem, hogy halljam, mit mondasz, hova küldesz, mit kérsz tőlem.

És ebből következik az, amiről az ige beszél: Isten **felhatalmaz** arra, hogy az ő gyermeke legyek.

Ez azt jelenti, hogy ha Isten irányítja az életemet, akkor van egy olyan vezetés az életemben, amely a biztos cél felé visz – függetlenül attól, hogy milyen körülmények vesznek körül, vagy milyen nehézségekbe ütközöm. Nem azt ígéri az Úr, hogy nem lesznek nehézségek, hanem azt, hogy **ő vezet bennünket.**

Ennek a hatalomnak az egyik legmélyebb megnyilvánulása az, hogy **az Úr Szentlelke által maga mellé vesz**, és kézen fogva vezet. Nem magunkra hagy, nem kívülről irányít, hanem velünk van.

Az egyik legnagyobb tévedés a keresztény életben az, amikor – jó szándékkal ugyan – **kettős életet élünk.** Van egy „templomos”, vasárnapi életünk, és van egy másik, hétfőtől péntekig tartó életünk. Mintha az egyikben Istenhez tartoznánk, a másikban pedig nem.

De ilyen nincs. **Aki befogadta Jézust, annak egy élete van.**

Ha ezen az úton jársz, ha a cél felé tartasz, akkor nincs külön vallásos és világi életed. Ha egyszer befogadtam, akkor **mindig velem van.** És ebben áll a hatalom: hogy megfontolhatom, mit teszek,

és amit teszek, azt **rábízom**, hogy ő irányítsa.

Bernhard Häring a Krisztus törvénye című könyvében így fogalmaz: kereszténynek lenni nem azt jelenti, hogy eldönthetem, jót vagy rosszat teszek, hanem azt, hogy **képessé válok a jóra**. Nem magamtól, hanem azért, mert van Valaki, aki vezet, aki mutatja a célt, és aki minden kegyelmet megad ahhoz, hogy a jót megismerjem és cselekedjem.

Ahogy Pál apostol írja: **Isten szentnek akar látni bennünket**. Nem magunk erejéből, hanem az Ő vezetése által.

Indítsuk hát így ezt az évet:

Uram, átadom neked az életemet, befogadlak téged.
Kimondom, hogy mától te vagy az egyetlen, aki irányítja az életemet.

Azon az úton akarok járni, amelyet te mutatsz nekem, és nem akarok mást tenni, csak azt a jót, amit te kérsz tőlem.

Ámen.

A szerzetes boldogsága

Kevesen tudják, hogy Mária nővér, különösen a kezdeti időszakban, milyen komoly szerepet játszott közösségünk működésében. Ő mutatta be nekünk Andrzej atyát, segített szállást keresni neki a domonkos rendnél, más alkalommal pedig – magyartudását kamatoztatva – a közösségünkhöz tartozó gyerekekre vigyázott, hogy a szülők háborítatlanul vehessenek részt a lelki programokon. Rendjéről, a szürke orsolyitákról talán csak annyit tudunk, hogy a Szent Henrik-templom szomszédságában működtetnek egy keresztény óvodát. De hogy miben áll a hivatásuk, hogy miért csatlakozik valaki hozzájuk, erről én például semmit nem tudtam. Legfőbb ideje volt hát, hogy beszélgessünk a sugárzó szerzetesnővel!

Az orsolyiták rendházába lépve tisztos szegénység fogad: makulátlan tisztaság, gondosan ápoltság régi bútorok. Az egyszerű díszítés, a falakon látható képek és a kis vázákban elhelyezett virágok Istent dicsérik. Érzem, hogy átimádkozott falak vesznek körül, Isten légkörébe léptem. Hosszan beszélgetünk Mária nővérral, nevetünk is nagyokat. A szerzetesi életről kérdezem, ő mesél, én pedig hálás vagyok, hogy hallgathatom. Mikor elkészönünk egymástól, magammal viszem a mondatot: „az igazi szent örömet elérni nehéz munka, mert azt nekünk kell kimunkálnunk magunkban”.

Felnőttként keresztelkedtél meg. A keresztséget követően hogy kerested az utadat?

Másodéves magyar szakos hallgató voltam az egyetemen, amikor megkeresztelkedtem, a harmadévet pedig a magyar szakosok Magyarországon töltötték. Ott ismerkedtem meg a domonkos nővérekkel, és az egyetem befejezése után aztán egy évet éltem is náluk. Jártam egy nagyon jó kurzusukra, amit Dóra nővér vezetett, akiről nem tudtam, hogy pszichológiát is végzett. A kurzus útkereső fiataloknak szólt, és először is abban segített nekik, hogy megismerjék saját magukat. Hiszen meg kell érteni: Mi az én vágyam? Mert ahol az én vágyam és az Isten vágya találkozik, ott születik a hivatás.

És te az orsolyita rendre vágytál?

Nem is ismertem! Egyszer a pétervári lelkiatyámmal beszélgettem, aki rámutatott egy festményre a szobája falán és azt mondta: „Szeretem!” A kép szent Orsolya Ledóchowskát, rendünk alapítóját ábrázolta, akit én nem ismertem. A lelkiatyám javaslatára azonban olvasni kezdtem róla, és amit olvastam, megérintette a szívemet. Aztán elmentem Donyeckbe, hogy megnézzem az orsolyita nővéreket. Csak a lelkiatyám javaslatának engedelmeskedve mentem oda, magamban azt gondoltam, hogy ez biztosan nem az én utam.

És most életemben másodszor volt ugyanaz az élményem!¹ Én nem akartam orsolyita lenni. Úgy voltam vele, hogy ez biztos nem az én utam, de azért meg kell nézni őket,

¹ Ez a beszélgetés a folytatása a 2025. októberi Mafinka Híradóban Megtérésem története címmel megjelent írásnak. Mária nővér az első váratlan hitélményét abban meséli el.

hiszen a lelkiatyám mondta. Aztán ahogy beléptem a rendházba, egy nagyon-nagyon szegény rendházba, úgy éreztem: itt otthon vagyok. Ez megint olyasvalami volt, amit nem én kerestem. Úgyhogy egy évvel később Ukrajnában beléptem a rendbe, tíz éve pedig örökfogadalmat tettem Péterváron.

Hogy kerültél Finnországba?

Küldtek, és mi oda megyünk, ahová küldenek.

Egy szerzetes mondhat nemet, amikor el akarják valahová helyezni?

Mondhat. De amikor én fogadalmat tettem, akkor – szabad elhatározásomból – átadtam az akaratomat az előjárómnak. Én magam ígértem meg a Jóistennek, hogy követni fogom az előjáróm szavát.

Hogy telik egy napod az imaórák tekintetében?

Minden reggel 6 óra 25-kor kezdődik az imádság. Először öt percig együtt imádkozunk, aztán fél órán át mindenki csendben elmélkedik az aznapi olvasmányokról. Utána reggeli zsolozsma, ami után kedden és csütörtökön mise, 8-ig. Ezután mindenki megy a dolgára, aki az óvodában dolgozik, oda, én az iskolákba. Egy nővér pedig itthon marad főzni, este együtt vacsorázunk. Ha este van a mise, akkor 6-kor mise, 7-kor pedig vesperás és egy félórás Szentségimádás. Hetente háromszor kell részt vennünk Szentségimádáson. Ha ez közösségileg nem megy, akkor magunk keresünk rá alkalmat.

Mit szeretsz a legjobban a szerzetességben?

Aki meg van rá hívva, annak ez csodálatos! Nagyon fontos, hogy mindenki megtalálja a maga helyét. Számomra ez a lehető legjobb hely. Tudod, az alapítónk azt mondta, hogy a szerzetes egész nap az Úr akaratában él. Hogy engedelmességet fogadtam,

az azt is jelenti, hogy amikor azt csinálom, amit kérnek tőlem, akkor az Úr akaratát teljesítem. Nem mondom, hogy ez könnyű élet, egyáltalán nem az. De Isten akaratában lenni nagyon nagy öröm! Ez nekem nagyon fontos.

Amikor megkeresztelkedtem, és még nem tudtam, hogy szerzetes leszek, már akkor azt éreztem, hogy akármilyen is leszek, azt szeretném, hogy egy házban élhessek a tabernákulummal. Az volt az álmom, hogy egy fedél alatt élhessek Jézussal. Nem könnyű a közösségi élet, de a családos élet sem az. Számomra ez az életút a legjobb, nagyon-nagyon boldog ember vagyok.

Ez látszik rajtad. Vajon tudsz te mérges lenni?

Az normális dolog, az is az élet része. Én is mérges vagyok néha, nekem is van, hogy elnézést kell kérnem a nővérektől, mert valamit úgy mondtam, úgy tettem. Igyekszem kontrollálni

az érzéseimet, de nem vagyok tökéletes.

És ha nincs kedved egy feladathoz, amit meg kell csinálni?

Akkor azt mondom: „Jézus, neked, érted.” Ez előfordul.

Finnország nem katolikus. Hogy reagálnak rátok az emberek?

Általában nagyon jól. Néhány napja odajött hozzám egy fiú a metróban, és kérte, hogy áldjam meg. Ragaszkodott hozzá, úgyhogy megáldottam az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Aztán megkérdezte, hogy imádkoznék-e érte. Imádkoztam érte – ott, a metrómegállóban állva. Ilyesmi nem gyakran esik meg, de van, hogy odajönnek az emberek, kérdeznek vagy mesélnek, vagy kérik, hogy imádkozzunk értük. Ez is a karizmánk része: nem kell sokat beszélnünk, csak ott kell lennünk az emberek között, és ez a jelenlét nagyon fontos. Látjuk ezt az óvodánkban is. Mi katolikusok vagyunk, de a gyerekek nem feltétlenül azok. És a nem katolikus szülők gyakran mondják, hogy milyen fontos számukra, hogy a gyerekük itt lehet, mert érzik, hogy itt más a légkör.

A rendetek hivatalos neve: a haldokló Jézus szívének rendje. Honnan ered ez a név?

Annak idején maga XI. Piusz pápa javasolta ezt nevet, ami Orsolya anyánknak nagyon megtetszett. A mi karizmánk az öröm és a mosoly. Sokan kérdezik, hogy a haldokló szív és az öröm hogy egyeztethető össze. Mi azért imádjuk ezt a haldokló szívet, mert abból született a mi életünk. Mi azért élhetünk, mert Jézus megszabadított minket. Ebből fakad a mi örömünk. Számomra ez nem ellentmondás, és aki meg van hívva, az ezt érti. Az alapító anyánk mindig azt mondta, hogy legyél boldog és hűséges szerzetes, mert így több embert vezetsz Istenhez mintha prédikálnál. A szerzetes boldogsága tanúságtétel.

Szerzetesként hogy viszonyultok a fájdalomhoz és a szomorúsághoz? Van a ti életetekben fájdalom és szomorúság?

Az én életemben most nagyon sok fájdalom van. De rendünk neve, a haldokló Jézus szíve, emlékeztet rá, hogy Jézus szeretetből meghalt értünk, hogy mi életet nyerjünk. Úgyhogy mi a saját fájdalmainkat Jézussal éljük meg, ami most történik, azt is oda-visszük az ő keresztjéhez. Tudjuk, hogy a dolgoknak itt nincs vége, mindezen most átmegyünk vele, és ő már átment a halálból az életre.

Én most a legrosszabb szenvedéseket élem át. Amikor ez a háború elkezdődött, csak sírtam. De minden este idejövök a tabernákulum elé, és békességet találok. Ahogy Jézus mondta: „Békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja.” Ezt nem lehet szavakkal megmagyarázni, de nagyon erősen érzem. Ez persze nem azt jelenti, hogy nem érzünk fájdalmat. Orsolya anyánk mondta, hogy az igazi, szívből fakadó mosoly és a szent öröm nem könnyű. Az ő leveleit olvasva is látjuk ezt, volt bőven nehézsége. Kiutasították Oroszországból, aztán Finnországból is, Lengyelország nem volt szabad. Nagy fájdalmai voltak az alapítónknak is, a leveleit olvasva érzi az ember, hogy neki is voltak depressziós pillanatai, mert nagyon nehéz volt az életében sok minden. De azt mondta, hogy az igazi szent örömet elérni nehéz munka, mert azt nekünk kell kimunkálnunk magunkban. Sokan kérdezik, hogy én miért mosolygok? Mert bennem van ez az öröm. Alapító anyánk mondta, hogy ez az öröm a mi karizmánk, ami hatalmasabb, mint a világ összes baja együtt.

■ M.E.

Gondolatébresztő – Ferenc pápa *Aperuit illis* apostoli levele kapcsán

Ferenc pápa *Aperuit illis*, azaz „Megnyitotta nekik” kezdetű apostoli levelében 2019-ben elrendelte **Isten ígéjének vasárnapját**, amelyet az évközi idő harmadik vasárnapján ünnepünk. Az időpont kiválasztása nem véletlen, hiszen ekkor tartjuk az ökumenikus imahetet. Ferenc pápa hangsúlyozta, hogy a Szentírás egységbe kovácsolja a hívőket. Célja volt, hogy elősegítse a zsidó és a keresztény egyházak párbeszédét; a Biblián keresztül el lehet mélyíteni a kapcsolatot a zsidó hívekkel, és együtt lehet imádkozni a keresztények egységéért a többi keresztény felekezet tagjaival.

Az apostoli levél válasz sok hívő kérésére, akik szerették volna, hogy az Egyház egységesen ünnepelje meg Isten ígéjének vasárnapját. Ferenc pápa arra buzdít, hogy ezt a napot valódi ünnepként éljük meg. A liturgiában kiemelt helyet kap a Biblia (trónusra helyezve), amely jelzi: **Isten ígéje a keresztény közösség életének meghatározó és normatív alapja**. Az ünnep célja, hogy a hívek különös figyelemmel olvassák, tanulmányozzák és terjesszék Isten szavát.

Az apostoli levelét Lukács evangéliumából vett résszel indítja, amikor is az Úr Jézus az Emmausz felé tartó tanítványokhoz siet segítségül, akik csalódottak és értetlenek. Nem egy szenvedő Messiásra vártak, és nem értették a Vigasztalóról szóló ígéreteket sem. Jézus azonban velük tartott az úton, magyarázta az Írásokat a prófétákon át. Kérésükre együtt ült vacsorához a bezárkózott tanítványokkal, majd a kenyértörésben feltárta önmagát „Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az Írásokat” (Lk 24,45). Ugyanez történik ma is: az Úr élénk siet, hogy **a Szentírás által mi is**

megértsük Isten üzenetét, és ebből a forrásból erőt merítsünk mindennapjainkhoz.

A Biblia Isten üdvözítő tervének történetét tárja elénk. Az Ószövetségtől az Újszövetségig minden Jézus Krisztusra mutat: Isten Fiára, aki közöttünk élt, tanított, szenvedett és meghalt értünk, majd feltámadásával üdvösséget hozott számunkra. Isten ígéjének olvasása, hallgatása, megértése és megélése vezet el bennünket az üdvösség útján.

Ferenc pápa felidézi a II. vatikáni zsinat tanítását, különösen a *Dei Verbum* konstitúciót, amely új lendületet adott a Szentírás központi szerepének az Egyház életében. Ezt erősítette meg a 2008-as püspöki szinódus (melyet XVI. Benedek pápa hívott össze) és a *Verbum Domini* apostoli buzdítás is, amely rámutat Isten ígéjének átalakító erejére, amely a liturgiában, szentségi módon válik jelenvalóvá.

Ahogy Ferenc pápa is mondja: **“A Szentírás és a szentségek elválaszthatatlanok egymástól.”** Jézus be akar lépni szívünk ajtaján. Ha behívjuk és beengedjük, akkor az Úr Jézus belép az életünkbe és együtt étkezik velünk. Ferenc pápa úgy fogalmaz, hogy a Szentírással zörget Jézus az ajtónkon. Ezért buzdít bennünket a Szentírás olvasására, valamint arra, hogy minden egyházközségben legyenek olyan napok vagy hetek, amikor kiemelt figyelmet szentelnek a Biblia olvasásának.

Miért fontos ez? Ha visszatekintünk az ősegyházra, akkor azt látjuk, hogy a korai Egyházban a katekumenek hosszú felkészülési folyamaton mentek keresztül, mielőtt megkapták a keresztséget és a szentségeket. Az Írásokat

Forrás: The White House / public domain

tanulmányozták, a keresztény hit alapelemeit tanulták meg, és lelki előkészületekkel készültek fel a szentségekre, magára a vízzel és Szentlélekkel (tűzzel) történő keresztségre is. Isten ígéjének hallgatása és megélése formálta őket (éheztek és szomjaztak Isten szavára), és mély vágy élt bennük az Eucharishtiában való Krisztus-találkozás iránt. Ma gyakran fordított a sorrend: csecsemőként megkereszteltek, majd kisgyermekként elsőáldozók lettünk, kamaszként pedig bér mállkoztunk. Tudjuk-e, hogy már a keresztséggel a Szentlélek templomává lettünk? Mennyire tudatos ez bennünk? Ha a keresztségben a szüleink vállalták helyettünk a hit útját, vajon mennyire lett ez mára a saját döntésünk? Hogyan találhatjuk meg a vágyat Isten szava iránt?

Fontos tudnunk, hogy a Biblia nem kiváltságosok könyve, hanem Isten népének könyve.

Olvasása mindnyájunk számára ajánlott, mert a Biblia az élő, egyetlen, igaz Isten szava, amelyet a Szentlélek sugalmazott. **A Biblia olvasásának lényege szerintem az, hogy számomra boldogságot, örömet okozzon**, nem azért mert kötelező vagy mert elő van írva. Ez az öröm aztán vágyat ébreszt bennem, hogy a Bibliát állandóan forgassam, ne csak vasárnap vagy ünnepnapokon. Így a Szentírás olvasása az életem fontos részévé válik, hódolatot és szeretetet érzek Isten szava iránt, ami engem magával ragad és mindig olvasni akarom. A Szentlélek segít abban, hogy ne csupán betű szerint, hanem lelki mélységében megértssem az Írást. **Isten szava élő és ható:** ma is megszólít, formál és életet ad. De az is igaz, hogy a szó édes, de a megvalósítás már nem olyan édes, sokszor keserű is, ahogy az írás mondja. „A szám édes lett tőle, mint a méz. De amikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett” (Jel 10,10). Hazudnék, ha nem mondanám ki, milyen nehéz következetesen ragaszkodni az ígéhez, de a Szentlélek a Szentírást Isten élő Szavává teszi és a hívő közösség hitében válik ez valóssággá, életté és így adódik tovább.

Ferenc pápa az apostoli levélben hangsúlyozza a homíliára való felkészülés fontosságát is. A homília a Szentírára épül. A lelkipásztorok felelőssége, hogy mindenkivel megértsék a Szentírást egyszerű nyelvezettel. A papokat a Szentlélek fogja segíteni a homília megírásakor, amit átélnek és átírnak. Ha így készül a homília szövege, az meg fogja érinteni a hívek szívét. Mivel a hit a hallásból fakad, a hallás pedig Krisztus szavára irányul (Róm 10,17), ezért nekünk, hívő embereknek sürgető és alapvető kötelességünk, hogy figyelmesen és nyitott szívvel hallgassuk az Úr Szavát. Ez a figyelem nem csupán a liturgia ünnepélyes pillanataiban valósul meg, hanem a személyes imádság csendjében, az elmélkedésben és a mindennapi reflexióban is. Így válik az Ige nemcsak hallott szavá, hanem életünket formáló, bennünk gyümölcsöt érlelő isteni üzenetté.

■ Bártfai Sándor

Forrás:
<https://katolikus.hu/dokumentumtar/aperuit-illis>

Így olvasunk mi

Szentírás vasárnapjának apropóján körkérdéssel fordultunk hozzátok: ti hogy olvasátok a Bibliát? Voltak, akik gyerekkori élményeket elevenítettek fel, voltak, akik a kihívásokat fogalmazták meg, mások a mindennapi családi gyakorlatukba engedtek bepillantást. A hozzászólások inspirálnak és ötleteket is adnak ahhoz, hogy hogy olvassuk a Szentírást.

„Én a képes Bibliával nőttem föl. Gyerekkoromban hittanórákon az ószövetségi történetek jöttek mindig elő: Mózes, Káin és Ábel. Én ezeket nagyon szerettem, jó kis történeteknek tűntek. Már főiskolás voltam, amikor a nagymamámtól kaptam egy Szentírást, a Szent István Társulat kiadásában: apróbetűs, vékonylapos. Akkor én átrágtam magam az egészen. Az értelmezéshez segítség kellett volna – azóta is szeretem, ha valaki rávilágít a szövegek értelmére. Gyerekkoromban az Ószövetség kézzelfogható történetei tetszettek, aztán mikor elkezdtem én magam olvasni, akkor döbbsentem rá, hogy mi minden más van, amiről fogalmam sincs. A női találkozók látom, hogy vannak emberek, akik annyira a magukévá tették a Szentírást, hogy idéznek belőle, és ott helyben meg is keresik az adott részt. Nekem nagyon sok tanulnivalóm van. A kisfiúknak picit kora óta van képes Bibliája, mindig vettem neki korának megfelelő. Esti olvasmányként próbálom ezt is, a mesekosár egyéb tételei mellett.”

„Az a benyomásom – a mintám nyilván nem reprezentatív –, hogy kevesen olvasnak Szentírást. A rokonságomból egy nagynénire emlékszem, akinek az asztalán úgy volt előhagyva egy Újszövetség, hogy azt szerintem olvasgatta is. Ezt a Jézus élete c. film jeleneteiből készült fotókkal illusztrált, zsebkönyv méretű Újszövetséget gyerekként én is kézbe vettem, lapozgattam. A fülszövege nagy hatással volt rám: 'A világ legolvasottabb könyve, mely egy egészen különleges ember élettörténetét és ta-

nítását tartalmazza. Jézus Isten fiának mondta magát, és tanítványai is annak tartották' – ez fejbe kólintott. Akkor ez nagyon extra könyv!

Én magam az Újszövetséget olvastam négyszer-ötször, az evangéliumokat folyamatosan olvasgatom, van teleírt jegyzetfüzetem. Őszszel gondoltam egy merészet: van itthon több Biblia is, az egyiket nyugodtan kidekorálhatom kiemelő filccel, széljegyzetekkel. Hogy a gyerekeinkkel Bibliát olvassunk, sokáig megugorhatatlannak tűnt. Talán mert nem kaptam, nem láttam ilyen mintát. Pedig mennyire tetszett, mikor Szabó Magda elmesélte, hogy náluk az édesapja családfőként minden szenteste felolvasta a Bibliából karácsony történetét! Aztán pár éve olvastam a Kitelepítés c. könyvet, ami óriási hatással volt rám. Nagyon fejbe kólintott, pl. hogy az édesanyának, aki minden este felolvasott a gyerekeinek a Szentírásból, az volt

az elve, hogy semmit nem szabad átugorni. Ha valamit nem értenek, elbeszélgetnek róla. Pár hónapja esténként így olvassuk Máté evangéliumát. A gyerekek isszák magukba a tanítást! Mi, szülők, igyekszünk kitérni mindenre, ami kérdéseket vet fel: miért akarták megölni Jézust, mi az a keményszívűség, miért keresték fel a Keresztelő tanítványai Jézust János halála után? A gyerekeket arra szeretnénk ösztönözni, hogy valódi nyitottsággal hallgassák, olvassák az evangéliumokat: ne bólintsanak rá semmire udvariasságból – mert az érdeklenségbe torkollik. Inkább bátran kérdezzenek – mert egy élő kapcsolatban, pláne Istenkapcsolatban, így viselkedik az ember!”

„A napi evangéliumot vagy elolvasom, vagy ha nem tudom elolvasni, akkor az EWTN televízióon szoktam meghallgatni, ott a pap bácsi 10-15 perces prédikációt is fűz hozzá. Elgondolkodom, hogy tudom ezt a saját életemre vonatkoztatni. Átélttem már ilyen helyzetet? Én hol buktam el? Ha valaki belém döf egy kést, hogyan szeretem? Hogy tökéletesedhetek? Néha rákeresek egy-egy témára, hogy még többet olvassak róla. Szoktam otthon magamban is olvasni, vagy leülök a gyerekekkel, fölcsapjuk valahol a Szentírást és olvasunk két sort. Előtte egy fohászban kérem, hogy legyen benne olyasmi, amit a saját életemre tudok alkalmazni: De jó lenne, ha olyan rész lenne, amit megért a kis Matika is vagy a nagyfiam, vagy jó lenne a feleségemnek!”

„Sokféleképpen lehet olvasni a Szentírást. De a hit a halláson keresztül jön – ezért fontos, hogy meséljünk róla, hogy ízlelgessük a történeteket. Tárgyaljuk meg a történeteket, hogy azok élővé váljanak. A bibliodrámá órán – 15 éves kor felettiak vettek rajta részt – a gyerekek bele tudták élni magukat a szereplők helyzetébe, ami sokkal mélyebb tapasztalat, mint csak olvasni. Fontos, hogy kimondják, hallják a szavakat, hogy az egész megelevenedjen. Így teljesen másként nyílik meg a világ. Kollégáknak tartottam ilyet a suliban, és nagyon élvezték, a felnőttek nagyon rezonálnak erre. Az ignáci lelkigyakorlat is arra épül, hogy beleéled magad. Nemcsak elolvasod, hanem beleéled magad a szövegbe.”

„Van egy rossz szokásom: nehezen szánom rá

magam arra, amit nem tudom, hogyan kell jól csinálni. Sokáig ilyen volt számomra a Szentírás olvasása is. Volt, hogy az Ószövetség elejétől próbáltam végigolvasni (több ismerősöm már többször kiolvasta a Bibliát, elejétől a végéig), de én a Számok könyvének elakadtam. Nem értettem, hogyan szól hozzám, nem találtam meg benne a nekem szánt üzenetet.

Amikor papok érkeztek, vagy gyóntatáskor adódott rá alkalom, gyakran megkérdeztem tőlük, hogyan érdemes olvasni a Bibliát. Többen javasolták, hogy ne az Ószövetséggel, hanem az Újszövetséggel kezdjem, mert az közelebb áll a mindennapjainkhoz. Mások azt tanácsolták, hogy minden olvasott rész után álljak meg egy pillanatra, és kérdezzem meg magamtól: mit tanít ez nekem, hogyan szól az életemhez? Ezek az egyszerű útmutatások sokat segítettek abban, hogy ne csak olvassam, hanem próbáljam megérteni és megélni az igét.

Sokáig lelkiismeret-furdalásom volt, mert csak a napi evangéliumot olvastam. Egyszer meg is említettem, mire az atya elmosolyodott: „Akkor három év alatt elolvastad az egész Újszövetséget!” – mondta. Ez felszabadító felismerés volt számomra.

Ma két internetes forrás segít a mindennapokban. Az **evangelium365** (Horváth István Sándor atya kezdeményezése) minden nap elküldi e-mailben az evangéliumot, egy rövid elmélkedést és imádságot. A **zarándok.ma** oldalon pedig a Napi ráhangoló és Vasárnapi ráhangoló hallgatható formában kínálja a napi szentleckét, az evangéliumot és Barsi Balázs atya elmélkedését. Reggelente meghallgatom, és elgondolkodom rajta: mit üzen ez ma nekem. Néha még mindig hiányérzetem van, mert ritkán van fizikailag a kezemben a Biblia. De lassan megértem, hogy a lényeg nem a forma, hanem hogy Isten igéje minden nap megérintsen.

Vannak időszakok, amikor a gyerekekkel közösen olvassuk a Szentírást. Ez mindig felemelő, sokszor vidám közös élmény is. Arra kell nagyon figyelni, hogy a mindennapi rohanásban ne feledkezzünk meg róla – mert ilyenkor érezzük, hogy Isten szava közel van mindannyiunkhoz.”

Mert nem üres szóbeszéd az, hanem maga az élet a számotokra!

(Második törvénykönyv 32, 47a)

18 éves lehettem, amikor részt vettem az **Élet a Lélekben szemináriumon**, amely teljesen megváltoztatta a bibliaolvasásomat. Ez a szeminárium kilenc hétig tartott, és teljesen átalakított. Az előkészítő héten Katona István atya tanácsokat adott, **hogyan érdemes olvasni a Bibliát, és hogyan érdemes naponta imádkozni**, hogy megtapasztaljuk a Szentlélek erejét és azt, hogy a Szentírás valóban személyesen szól hozzánk.

A javaslatok a következők voltak: keressünk otthon egy csendes helyet, ahol legalább 15 percig nyugalomban, háborítatlanul tudunk lenni. Lehetőleg ugyanazt az időpontot válasszuk, mert így kiépül bennünk egy vágy és éhség, hogy nap mint nap Istennel és az Ő igéjével találkozzunk. Számomra ez a reggel volt. A mai napig próbálom megtartani a reggeli imát és Bibliaolvasást, mert látom, hogy ha így indul a napom, akkor az egész napom áldással telik meg. Ha pedig elalszom, vagy rohanok, és nem adom meg reggel az időt Istennek és a Szentírás üzenetének, akkor a napom másképp alakul: döcögősebben, önmagam és a hétköznapi gondolataim körül forogva.

Azt is tanácsolta akkor István atya, hogy próbáljak nem az aznapi teendőkre gondolni, hanem bízom azokat Istenre. Kezdem az imát hálaadással és dicsérettel: vagyis dicsérjem Istent azért, amilyen Ő — a jóságáért, irgalmáért, mindazért a szeretetért, amit az életemben kaptam tőle. Amikor Istent dicsérem, Ő szeretetével belép az életembe, felhívja valamire a figyelmemet, elkezd irányítani. A dicsérő ima segít megnyitni a szívemet, és megtanít arra, hogyan olvassam a Szentírást.

Ezután elolvastam a napi igét, és időztem egy kicsit az írásnál. A gondolataim bizonyos részekre vissza-visszatértek — azokra, amelyek aznap megérintettek —, és azokat próbáltam

jobban elképzelni, azokba próbáltam jobban beleélni magamat. Számomra a legnagyobb élmény az volt, amikor a saját nevemet helyeztem bele az írásba, például az „Izrael” szó helyére, és így megtapasztaltam Isten szeretetét, az istengyermekséget és annak végtelen örömet.

Ez az olvasási és imádkozási mód teljesen megváltoztatta az életemet és a Szentíráshoz való hozzáállásomat, mert azt tapasztaltam meg, hogy az Írás elkezdett beszélni hozzám. Egy-egy rész különösen is megszólított, mint ha a saját életemről üzenne a Jóisten, hiszen ezek által a szavak által akarja megmutatni, milyen irányba menjek tovább, hogyan keressem Őt, és hogyan szeressem felebarátaimat. Azt tapasztaltam, hogy a szeminárium után csak olvastam és olvastam a Bibliát, mert annyira vágytam Isten szavára és arra, hogy Ő szóljon hozzám. Nem is tudom, néha mennyi időt töltöttem a Szentírás olvasásával.

Azóta is elmondhatom, hogy Isten igéjét akkor tudom a legjobban olvasni, amikor hasonló módon ülök le, és átadom magam annak, hogy Isten irányítsa a figyelmemet és gondolataimat. Ilyenkor újra és újra megtapasztalom, hogy Isten a Szentíráson keresztül szól hozzám. A Lélek ajándékait is sikerült megtapasztalnom, például a bölcsesség vagy az értelem ajándékát — amikor szükség van rá, eszembe jut az ige, akár magam, akár mások számára.

■ B.A.

Konkrét tanácsok, amik segíthetnek a bibliaolvasásban:

Keress egy csendes helyet! Imádkozz lehetőség szerint ugyanabban az időpontban!

Kezd dicsőítéssel majd egy rövid imával az Istenre figyelmet, amiben átadod magadat és ha szükséges, az elkalandozó gondolataidat az Úrnak!

Kérd Istent, hogy adjon bölcsességet az igeszakasz olvasásához, hogy megértsd az üzenetét!

Olvasd el az igeszakaszt, akár többször is és “ízlelgesd” - mit mond neked az a rész?

Légy egy kicsit csendben, hogy meghalld Isten szavát, üzenetét!

Írd le gondolataidat, érzéseidet! Ezekre a gondolatokra visszatérhetsz később. A szárazság, nehézség idején felfrissíthet...

Konkrét kérdések, melyek segíthetnek a bibliaolvasásban:

Miről szól ez a szentírási rész? Mi érintett meg?

Mit tudhatok meg belőle Istenről? Mit üzen Isten nekem?

A történet szereplői hogyan jelennek meg benne?

Felismerem-e magamat valamelyik szereplőben?

Hogy világít rá az adott rész az életemre?

Miben, hogyan érdemes fejlődnöm, változnom?

FELHÍVÁS!

Szeretnéd elolvasni a Bibliát egy év alatt?

Fábry Kornél atya vezetésével erre lehetőséged nyílik.

Csatlakoznál egy kis csoporthoz, akik az olvasottakról beszélgetnek? Két hetente online találkozón van lehetőség megbeszélni az olvasottakat. (Mi érintett meg? Mit üzent Isten? Mi volt nehéz vagy mi lett érthetőbb?) A hit útja közösségben könnyebb. A közösség segít, hogy kitarts elhatározásodban. Tapasztald meg a közösség megtartó erejét!

Ha felkeltettük az érdeklődésedet, írd nekünk a mafinkary@gmail.com címre!

További info:

A Biblia mindenkié

Beszélgetés Szili András atyával

Hogy olvassunk Bibliát gyermekeinkkel?

A gyermekeinkkel a Bibliát mindenképp úgy olvassuk, hogy a számukra érthetőbb részeket érdemes elővenni, főleg Jézus életét jó velük megismertetni. A gyerekekkel azokat a részeket is sorra vehetjük, amelyek tele vannak mesészerű, tehát mitológiának tűnő leírásokkal, mivel a gyermekben megvan még az ezzel kapcsolatos befogadókészség. A lényeg, hogy ne a „hogyan”, hanem a „mi történt” legyen a középpontban. Később, kamaszkorban és fiatal felnőttként segítenünk kell őket abban, hogy megértsék: ezek nem pusztán mesék, hanem tanítások. A Szentírás tükrözi az akkori ember szemléletét és korlátozott ismereteit, de ettől nem veszít értékéből – sőt, hozzáad, mert megmutatja az akkori gondolkodást. Nézzük a Biblia elejéről a Teremtés könyvét. Nyilvánvaló, hogy a föld nem úgy keletkezett a szó szoros értelmében, meg nem úgy alakult ki az élet, ahogyan leírja ezt a teremtés története, de valahol mégis. Az akkori ember nem volt a birtokában ezeknek a mai tudományos eredményeknek, információknak, de mégsem mondanak ellent a leírtak. Az üzenete a fokozatosság, a rend, a cél.

Úgyhogy a gyerekekkel olvassuk bátran a Bibliát. Meg kell ismertetni velük a szentírási történeteket az ő szintjükön és a kérdés az, hogy utána kamaszkorukban, miként tudjuk ezt folytatni, illetve aztán fiatal felnőttkorban – csak legyen erre fogékonysága, vagy érdeklődése az egyes embernek, azaz ne legyen elutasító ezzel szemben. Akarja megismerni az Isten szavát gazdagabban, mélyebben, s akkor egy ilyen értő hittel tudja megvallani Krisztust.

Miért fontosak a bibliai történetek a gyerekeknek?

A bibliai történetek azért fontosak a gyerme-

keink számára, mert valójában nekünk lesznek sokszor fontosak, mikor felnőtt fejjel megértünk valamit, miközben a fiatalabbaknak akarjuk elmagyarázni, azaz ráeszmélünk, s a gyermekeinkért ezt vállaljuk is, hogy helyesen, jól kell ismerni ezen történeteket, hisz csak így tudjuk átadni mélyebb mondanivalójukat.

Legyen-e Képes Bibliánk?

A képes Biblia nagyon hasznos, mert vizuálisan segíti a gyerekeket megérteni a szentírási történeteket. Nekem is volt gyerekkoromban, sokat lapozgattam. Érdemes beszerezni egyet,

lehetőleg katolikus kiadásban.

Mit csináljunk, ha nem tudjuk a választ a gyermek kérdésére?

Ha nem tudjuk a választ a gyermekeink kérdéseire, az nem baj – sőt, nagy szívességet tesznek a gyerekek ezáltal nekünk. Ezek a kérdések segítenek bennünket elmélyülni a hitünkben, mert rámutatnak, hogy nekünk is van még mit tanulnunk. A hit megismerése élethosszig tartó folyamat, ezért fontos, hogy jó, megbízható – keresztény, katolikus – forrásokhoz nyúljunk. Örüljünk az érdeklődésüknek, mert újra felébreszti bennünk is a vágyat a tudásra. Ahogy mondják: „Jó pap holtig tanul” – ez igaz a szülőkre is.

Hogyan érdemes elkezdni és folytatni a Biblia olvasását felnőttként?

A legjobb, ha az Újszövetséggel kezdjük, azon belül az evangéliumokkal, mert Jézus életét

mindenki ismeri valamennyire, a miséken, a prédikáció is többnyire az evangéliumról szól. Ezek a részek a legközvetlenebbül szólnak hozzánk. Az evangéliumok után következhet az Apostolok cselekedetei – ez cselekménydús, könnyen követhető, és segít megérteni az első keresztény közösségek életét. Ezután jöhetnek az apostoli levelek, majd fokozatosan az Ószövetség könyvei. Az Ószövetség olvasásához érdemes térképeket, magyarázó jegyzeteket használni, hogy jobban értsük a történelmi és földrajzi hátteret.

Jó emlékeznünk rá, hogy a szerzővel együtt olvashatjuk a művet, mármint az Isten szavát, amire rá kell hangolódni. Tehát például ha én állandóan a telefonommal vagyok, akkor nem tudok elmerülni egy regényben sem, mindig valami kizökkent. A Szentírás olvasása pedig nem csak egy izgalmas regény olvasásának élményével ér fel, hanem az imádság is kell, hogy legyen. Ez azt jelenti, hogy figyelmesen, elcsendesedve olvassunk, és ha kevés időnk van, akkor is szánjunk rá pár percet: akár csak öt verset elolvasva, majd gondoljuk végig, mi érintett meg, mi a mondanivalója általában, s nekem, ha van, mert ha nincsen éppen, az sem baj, lehet, hogy másnap, vagy egy hét múlva lesz. A cél tehát sosem a gyors haladás, hanem az, hogy a szöveg hasson ránk, és elmélkedésre indítson.

Fontos, hogy ne olyasféle tisztelet övezze a Szentírást, hogy azt vitrinben őrizzük. A Biblia legyen használati eszköz. Merjük kézbe venni, lapozni, akár magunkkal hordani. Tiszteljük a benne rejlő szavakat, de ne féljünk attól, hogy „elhasználjuk” – épp az a feladata, hogy életünk része legyen. Ha elakadunk, keressünk megbízható, katolikus forrásokat, és ne feledjük: a Biblia olvasása élethosszig tartó út, amelyben mindig találunk új mélységeket.

A legfontosabb, hogy minden olvasás legyen imádság, mint aztán kis beszélgetés is, azaz találkozás Istennel. Ha így közelítünk hozzá, a Szentírás nemcsak könyv marad, hanem élő szó, amely formálja a gondolkodásunkat és alakítja a hitünket a mindennapokban.

Isten szól hozzánk

Egy szép téli este a gyerekek izgatottan érkeztek a hittanórára. Ma nemcsak uzsonnás doboz lapult a táskájukban, hanem valami különleges is: a saját kis Gyermekbibliájuk vagy imakönyvük.

Kató néni mosolyogva fogadta őket.

– Ma valami egészen különlegeset fogunk csinálni – mondta titokzatosan. – Nézzétek csak, hoztam egy nagy dobozt! Kíváncsiak vagytok, mi van benne?

– Igeeen! – kiáltották a gyerekek egyszerre. Palkó már pattant is fel, és odaszaladt.
– Kinyithatom? Megnézhetem, mi van benne?
– Persze! Csak óvatosan, és mondd el, mit találsz!

Palkó izgatottan kezdte kihúzni a könyveket.
– Ez egy mesekönyv... ez meg egy felnőtteknek való könyv... itt egy verseskötet... és ez... ez egy vastag könyv, tele szép képekkel! Vajon mi lehet?

– Gyermekbiblia! – kiáltotta Barbi. – Nekem is ilyen van! – és már mutatta is a sajátját.

Kató néni bólintott.

– Így van, ez egy képes Biblia gyerekeknek. És ti milyen könyvet hoztatok?

A gyerekek boldogan mutogatták a saját kis könyveiket. Volt, aki a nagymamájától kapta, más születésnapra, és minden könyvnek volt egy kis története.

– Mit gondoltok, miben más a Gyermekbiblia, mint a többi könyv? – kérdezte Kató néni.
– Nagyobb! – mondta Kati.
– Tele van bibliai történetekkel és szép képekkel – tette hozzá Misi.
– Mama és papa azt mondják, hogy ez Isten ígéje... de én nem értem, az mit jelent – mondta Barbi.

Kató néni elmosolyodott.

– A Biblia egy különleges könyv. Isten ezen keresztül szól hozzánk. A Szentírásban olvashatunk a teremtésről, a zsidó nép történetéről, Jézus életéről és tanításairól. Nektek melyik a kedvenc bibliai történetetek?

– Nekem Jézus születése a kedvencem! – mondta Bea.

– Én azt szeretem, amikor sok ember jól lakik két kenyérből és öt halból – mesélte Maja.
– Én meg azt, amikor Jézus a vízen jár, és aztán Péter is tud járni a vízen Jézus szavára! – ámuldozott Misi.

– Nekem az a legszebb, amikor Jézus a gyerekeket hívja magához, és azt mondja, hogy a mennyország a gyerekeké – mondta Barbi boldogan.

– Jaj, de jó, hogy ilyen sok szép történetre emlékeztek! – örült Kató néni. – Otthon is olvastok belőle? Biztos vagytok benne, hogy anyá és apa szívesen olvas nektek belőle.

– Igen, mi a templomban is visszük magunkkal, hogy én nézegethessem – mondta Bea.
– Nálunk anyá olvas belőle, aztán együtt imádkozunk – tette hozzá Peti.

– Hoztam pár képet. Megismeritek, kiket ábrázolnak?

– Itt van Mózes a kőtáblával.

– Igen, Mózeset Isten választotta ki, hogy általa szóljon népéhez, az izraelitákhoz. Az Ószövetség könyveiben Isten prófétákon keresztül üzent. Régen nem könyvekbe írták Isten szavait, hanem tekercsekre és sokan nem tudtak olvasni, így szájról szájra terjedtek a történetek, vagy egy írástudó olvasta fel Isten üzenetét a népnek.

– Itt Jézus megkeresztelkedik!

– Ez már az Újszövetségből van – mondta Kató néni.

– És itt az apostolok, akik hirdetik, hogy Jézus él!

– Így van. Az apostolok azok, akik elmondták az embereknek Jézus tetteit és tanításait. Később néhányan le is írták ezeket. Így ma a könyvek könyvét, a Bibliát megtalálhatjuk otthonainkban. Nézzétek, ez itt egy felnőtt Biblia. Ebben nincsenek képek, de nagyon sok írás van benne. Láttatok már ehhez hasonlót?

– Igen, anyá éjjeliszekrényén van. Minden reggel azt olvassa, és utána imádkozik – mondta Hanna.

– Olyan jó, hogy ti halljátok Isten szavát otthon, és látjátok, hogy szüleitek figyelnek rá!

Kató néni végül felolvasott egy történetet a Gyermekbibliából, majd együtt imádkoztak:

„Mennyei Atyám, köszönöm, hogy Te szólni szeretnél hozzánk a Szentírás által. Köszönjük, hogy ezek a történetek jóra tanítanak bennünket, és mindig megmutatják, mit tegyünk, hogy jobbak váljunk.”

■ ALEXA

Íme néhány beszélgetésindító kérdés az 'Isten szól hozzánk' című meséhez:

Mit hoztak magukkal a gyerekek a hittanórára?

Kiket nevezünk apostoloknak?

Nektek melyik a kedvenc bibliai történetetek?

Bibliai párosító és memórijáték – Útmutató

Ez a kártyajáték az Ószövetség jól ismert történeteire épül. Mindegyik történethez két különböző jelenet tartozik, így ezúttal nem azonos képeket kell keresni, hanem két olyan képet, melyek ugyanahhoz a történethez kapcsolódnak.

A játék előtt érdemes a történeteket együtt megbeszélni vagy elolvasni. Így a gyermekek felismerik a szereplőket, eseményeket, és könnyebben összekapcsolják őket a bibliai történetekkel.

Előkészület

- Ragaszd kartonra a képeket, hogy a kártyák tartósabbak legyenek. (Egyszínű kartont használj, mert fontos, hogy a hátlapjuk egyforma legyen!)
- Vágd ki a kártyákat.

Párosító játék szabályai

- Képpel felfelé rakd ki a kártyákat.
- A játékosok feladata: összepárosítani azokat a kártyákat, amelyek ugyanahhoz a bibliai történethez tartoznak.
- Aki több helyes párt gyűjt, nyer.

Memórijáték szabályai

- Képpel lefelé rakd ki a kártyákat.
- A játékos két kártyát fordít fel.
- Ha a két jelenet ugyanahhoz a történethez kapcsolódik, a játékos megtarthatja a párt.
- A legtöbb párt gyűjtő játékos nyer.

Mely történetek találhatók a kártyákon? – Mindegyikhez két külön jelenet tartozik:

- Teremtés – Ádám és Éva
- Az özönvíz – Noé bárkája
- A bábéli zűrzavar
- József története
- Mózes születése
- A kivonulás Egyiptomból – A Vörös-tengeren való átkelés
- A Tízparancsolat – Az aranyborjú
- Sámuel
- Dávid és Góliát
- Jónás a cethal gyomrában
- Jákob álma
- Dániel imája – Dániel az oroszlánveremben

2025/2026-OS TANÉV MAGYAR MISÉI ÉS PROGRAMJAI

Szent Henrik-katedrális

Pyhän Henrikin aukio 1 A, Helsinki

2026. február 21.

MAGYAR SZENTMISE

15.00

Foglalkozás gyerekeknek

15.00

Gyóntatás

16.00

Magyar szentmise

17.00

Szeretetvendégység

Szűz Mária Plébánia

Mäntytie 2, Helsinki

2026. január 24.

Ökumenikus imaóra

10.00-12.00

Más helyszín:

2026. január 18.

Fiatalok lelkes estje Zsuzsiéknál

17.00

Érdeklődés: zsurenmic@yahoo.com

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780

Név: Mafinka ry

További információk:

www.mafinka.fi

